

Christian IRAN
(refugee)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ
3^η ΕΙΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Του άρθρου 26 και 32 Π.Δ. 114/2010 & της υπ' αριθμ. 5401/3-359096 από 11-6-2011
(ΦΕΚ ΥΟΔΔ 285/13-6-2012) απόφασης του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη

ΑΠΟΦΑΣΗ 95/48882

Στο Βύρωνα-Αττικής, στην έδρα των Επιτροπών Προσφυγών (Αλατσάτων κ' Καλλιπόλεως 1), στις 5.3.2012, ημέρα Δευτέρα, μετά από πρόσκληση του Προέδρου της, συνήλθε η 3^η Ειδική Επιτροπή Προσφυγών αποτελούμενη από τους:

Αικατερίνη Πλάκα, ως πρόεδρο (υπάλληλο του Υπουργείου Εσωτερικών) και τους Βασίλειο Αυδή (εκπρόσωπο της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ), αναπληρωματικό μέλος και

Σπυρίδωνα Απέργη (νομικό, επιλεγμένο από τον σχετικό κατάλογο που κατάρτισε η Εθνική Επιτροπή για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου), αναπληρωματικό μέλος με γραμματέα την ανθυπαστυνόμο Ευαγγελία Λάλα της Διεύθυνσης Αλλοδαπών / Α.Ε.Α., και εξέτασε την από 30.7.2004 προσφυγή του

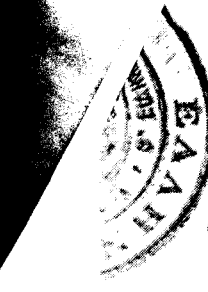
(επ.) **Heydary (ον.) Kamyab** του Mohammad και της Tayebeh, ιρανικής ιθαγένειας, κατά δήλωσή του, γεννημένου στις 7.7.1977.

κατά της υπ' αριθμ. 95/48882 από 18.7.2004 απόφασης του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου (πρώην) Δημόσιας Τάξης.

Ο προσφεύγων αναγράφεται με τα στοιχεία (επ.) Heidari, (ον.) Kamyab (ον.) του Mohammad και της Tayeba και ζήτησε να διορθωθεί το επώνυμό του και το όνομα της μητέρας του ως ανωτέρω. Παρέστη μαζί με τη συνήγορό του, Βασιλική Τσιπουρά (Αριθμός Μητρώου 30777 Δικηγορικού Συλλόγου Αθήνας).

Η Επιτροπή λαμβάνοντας υπόψη

α) τις διατάξεις του Ν.Δ. 3989/1959 «Περί κυρώσεως της πολυμερούς Συμβάσεως περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων» (ΦΕΚ 201. τ. Α'), όπως

συμπληρώθηκε με τον Α.Ν. 389/1968 «Περί κυρώσεως του Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης της 31.1.1967 εν σχέσει προς την Νομική Κατάστασιν των Προσφύγων» (ΦΕΚ 125, τ. Α')

β) τις διατάξεις του Π.Δ. 96/2008 «Προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας προς τις διατάξεις της Οδηγίας 2004/83/ΕΚ του Συμβουλίου της 26ης Απριλίου 2004 για τη θέσπιση ελάχιστων απαιτήσεων για την αναγνώριση και το καθεστώς των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως προσφύγων ή ως προσώπων που χρήζουν διεθνούς προστασίας για άλλους λόγους (L 304/30.9.2004)» (ΦΕΚ 152, τ. Α')

γ) τις διατάξεις του Π.Δ. 114/2010 «Καθιέρωση Ενιαίας διαδικασίας αναγνώρισης σε αλλοδαπούς και ανιθαγενείς του καθεστώτος του πρόσφυγα ή δικαιούχου επικουρικής προστασίας σε συμμόρφωση προς την Οδηγία 2005/85/ΕΚ του Συμβουλίου «σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα (L326/13.12.2005)» (ΦΕΚ 195, τ. Α')

δ) τις διατάξεις του Ν. 2690/1999 «Κύρωση του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ 45, τ. Α').

ε) την υπ' αριθμ. 5401/3-359096 από 11-6-2012 (ΦΕΚ ΥΟΔΔ 285/13-6-2012) απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη, με την οποία συγκροτείται η παρούσα Επιτροπή.

στ) την από 24.11.2003 αίτηση ασύλου του προσφεύγοντα.

ζ) την υπ' αριθμ. 95/48882 από 18.7.2004 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου (πρώην) Δημόσιας Τάξης.

η) την από 30.7.2004 προσφυγή του προσφεύγοντα.

θ) την από 5.3.2012 έκθεση προφορικής εξέτασης του προσφεύγοντα.

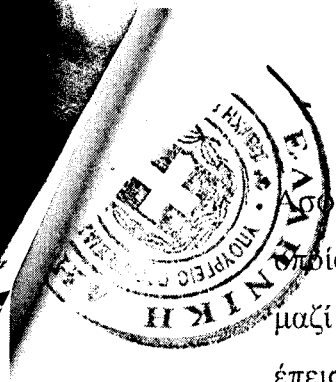
ι) όλα τα στοιχεία του διοικητικού φακέλου του προσφεύγοντα.

κ) το από 12.3.2012 υπόμνημα του προσφεύγοντα και όλα τα σχετικά έγγραφα που προσκομίζει και επικαλείται.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ισχυρισμοί του προσφεύγοντα ενώπιον της Επιτροπής

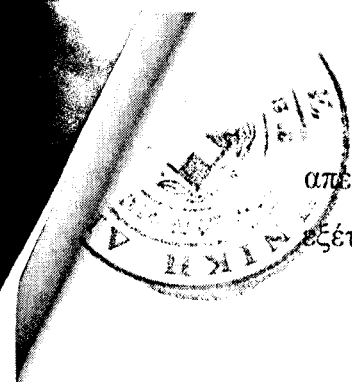
Ο προσφεύγων γεννήθηκε στο Ιράν το 1977, είναι χριστιανός προτεστάντης και σπούδαζε ως φοιτητής εφαρμοσμένων μαθηματικών στην Τεχεράνη, πριν φύγει από τη χώρα του. Εργαζόταν ως υπάλληλος στο Υπουργείο Πληροφοριών και

Ασφάλειας. Ο πατέρας του εργάζεται στους Serah. Δύο συμφοιτητές του, με τους οποίους είχε κοντινή σχέση, του μίλησαν για τον Χριστό, στην αρχή ήταν επιθετικός μαζί τους αλλά αυτοί παρέμεναν φιλικοί μαζί του. Μετά από 5 μήνες περίπου, τον έπεισαν να πάει σε χριστιανική εκκλησία. Ο προσφεύγων διαπίστωσε ότι ο χριστιανισμός έχει πολλά κοινά στοιχεία με το Ισλάμ. Πήρε σχετικά βιβλία σπίτι του, αλλά δεν τα διάβαζε μπροστά στους δικούς του. Πήγαινε στην εκκλησία 1-2 φορές την εβδομάδα επί 1,5 χρόνο. Παράλληλα, όμως τηρούσε και τα έθιμα του Ισλάμ αλλά σιγά σιγά σταμάτησε να πηγαίνει στις ισλαμικές προσευχές αφού δεν πίστευε πλέον. Ο αδελφός του που τον παρακολούθησε μία μέρα το 2001, αντελήφθη ότι πηγαίνει σε χριστιανική εκκλησία και το είπε στον πατέρα του. Ως αποτέλεσμα, ο πατέρας του και ο αδελφός του τον χτύπησαν με ξύλο και τον φυλάκισαν στο υπόγειο του σπιτιού τους για δύο εβδομάδες. Τον έκαιγαν με σίδερο, με τσιγάρο και με βραστό νερό και τον χτυπούσαν με ξύλο. Στην συνέχεια, τον άφησαν ελεύθερο αλλά τον παρακολουθούσαν.

Ο προσφεύγων αποκάλυψε, τελικά, στην οικογένειά του ότι πιστεύει στον χριστιανισμό, καθώς δεν μπορούσε να κρύβεται, εκείνοι τον χτύπησαν στο πρόσωπο και η μητέρα του τον απαρνήθηκε, ο δε πατέρας του ανακοίνωσε ότι θα του αφαιρέσει το επώνυμό του και θα τον παραδώσει στους δικαστές. Μετά από 4-5 μέρες τον συνέλαβαν και τον πήγαν σε κρατητήρια του Υπουργείου Δικαιοσύνης, όπου τον χτύπησαν πολύ, του έδιναν λίγο φαγητό και ούρησαν πάνω του. Μετά από 20 περίπου ημέρες, ο πατέρας του τον απελευθέρωσε και τον πήγε σπίτι τους, όπου τον φυλάκισε ξανά στο υπόγειο. Η αδελφή του τον ενημέρωσε κρυφά ότι οι γονείς του σκοπεύουν να προκαλέσουν ατύχημα με το αυτοκίνητο για να τον σκοτώσουν. Τον βοήθησε να φύγει από το σπίτι και ο προσφεύγων, με τη βοήθεια ενός χριστιανού ιερέα που του έδωσε χρήματα, πήγε στην πόλη Shamad και, στη συνέχεια, μέσω άλλων ιρανικών πόλεων, έφτασε στην Τουρκία το καλοκαίρι του 2001.

Στην Ελλάδα εργάζεται σε εργαστήριο χρυσοχοΐας, έχει γίνει μέλος στο σχετικό επαγγελματικό σωματείο και έχει ΑΦΜ από το 2004. Επίσης, έχει κάνει μαθήματα ελληνικών και έχει συναισθηματική σχέση με μία ελληνίδα για τρία χρόνια. Βαπτίστηκε χριστιανός τον Μάιο 2003. Εάν επιστρέψει στο Ιράν, φοβάται τον πατέρα του, ενώ ο νόμος εκεί τιμωρεί με θάνατο όποιον αλλάζει θρησκεία. Ο αδελφός του ήρθε στην Ελλάδα να τον ψάξει το 2005 και ο προσφεύγων φοβήθηκε, έφυγε από την Ελλάδα και πήγε στην Αγγλία. Όταν επέστρεψε, ενεπλάκη σε χρήση ναρκωτικών αλλά εντάχθηκε εθελοντικά το 2012 σε θεραπευτικό πρόγραμμα

απεξάρτησης, το οποίο παρακολουθεί μέχρι και την ημέρα της προφορικής του εξέτασης στην Επιτροπή.

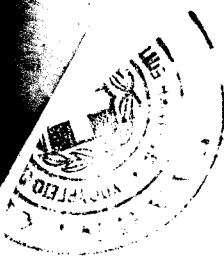
Αξιολόγηση των πραγματικών περιστατικών από την Επιτροπή.

Η Επιτροπή αξιολόγησε τα ως άνω πραγματικά περιστατικά τα οποία ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιόν της και εκτιμά ότι οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντα είναι επαρκώς τεκμηριωμένοι, παρουσιάζουν εσωτερική και εξωτερική συνοχή, όπως καταδεικνύεται και παρακάτω, ενώ ο προσφεύγων υπήρξε ικανοποιητικά ετοιμόλογος και αναλυτικός στις περιγραφές του προσωπικού του ιστορικού, χωρίς να υποπέσει σε αντιφάσεις.

Με βάση την ως άνω αξιολόγηση, η Επιτροπή κρίνει ότι οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντα πιθανολογούνται ισχυρώς ως αληθείς.

Νομική Βάση για την Υπαγωγή στο καθεστώς του Πρόσφυγα (Άρθρο 1^Α (2) Σύμβασης της Γενεύης)

Σύμφωνα με το Άρθρο 1 Α (2) της Σύμβασης της Γενεύης στο καθεστώς του πρόσφυγα υπάγεται κάθε πρόσωπο που: «συνεπεία γεγονότων επελθόντων προ της 1^{ης} Ιανουαρίου 1951 και δεδικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας της οποίας έχει την υπηκοότητα και δε δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύη της προστασίας της χώρας ταύτης, ή εάν μη έχουν υπηκοότητα τινά και ευρισκόμενον συνεπεία τοιούτων γεγονότων εκτός της χώρας της προηγούμενης συνήθους αυτού διαμονής, δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να επιστρέψη εις ταύτην». Εξάλλου, γίνεται δεκτό, ότι για την συνδρομή των παραπάνω σωρευτικών προϋποθέσεων δεν απαιτείται πλήρης απόδειξη, αλλά η ύπαρξή τους αρκεί να πιθανολογηθεί ως εύλογη (UNHCR, Εγχειρίδιο για τις διαδικασίες και τα κριτήρια καθορισμού του καθεστώτος των προσφύγων, εκδ. 6^η παρ.42, εφεξής «εγχειρίδιο»). Το πρώτο κριτήριο υπαγωγής στη Σύμβαση της Γενεύης του 1951 είναι η ύπαρξη βάσιμου και δικαιολογημένου φόβου δίωξης. Ο όρος «δικαιολογημένος φόβος δίωξης» περιλαμβάνει ένα υποκειμενικό και ένα αντικειμενικό στοιχείο και προκειμένου να εξακριβωθεί η ύπαρξη του

δικαιολογημένου φόβου, πρέπει και τα δύο στοιχεία να εκτιμηθούν (UNHCR Εγχειρίδιο, παρ.38). Με τον όρο «υποκειμενικό στοιχείο του φόβου» υποδηλώνεται ένα συγκεκριμένο κίνητρο φυγής, το οποίο αποσυνδέει κάθε άλλο λόγο φυγής από τον ορισμό (UNHCR Εγχειρίδιο, παρ.39-41). Ως προς το αντικειμενικό στοιχείο είναι αναγκαίο να αξιολογηθούν ο ισχυρισμός του αιτούντα άσυλο σε συσχετισμό με το όλο πλαίσιο της σχετικής κατάστασης. Γενικά, ο φόβος του αιτούντα πρέπει να θεωρείται δικαιολογημένος, εάν μπορεί να θεμελιώσει κατά έναν εύλογο βαθμό, ότι η εξακολούθηση της παραμονής του στη χώρα προέλευσής του έχει γίνει αφόρητη γι' αυτόν για τους λόγους που αναφέρονται στον ορισμό του πρόσφυγα ή θα μπορούσε να γίνει αφόρητη για τους ίδιους λόγους, εάν επέστρεφε σε αυτή (Βλ. UNHCR Εγχειρίδιο, παρ. 42). Η εκτίμηση κατά πόσον ο φόβος είναι βάσιμος απαιτεί τη διαπίστωση του κατά πόσον υπάρχει «εύλογη πιθανότητα» ότι ο φόβος του προσφεύγοντα θα πραγματοποιηθεί κατά την επιστροφή του.

Το υποκειμενικό στοιχείο του φόβου του προσφεύγοντος πληρούται, καθώς αυτός εξέφρασε την απροθυμία του να υπαχθεί εκ νέου στην προστασία της χώρας καταγωγής του για τους παρακάτω αναφερόμενους λόγους.

Ο φόβος του προσφεύγοντα, κατά την κρίση της Επιτροπής, είναι βάσιμος και δικαιολογημένος, σύμφωνα με τα ως άνω αναφερθέντα. Ειδικότερα, ο φόβος δίωξης αυτής συνίσταται στα ακόλουθα:

α) στο γεγονός ότι ο πατέρας του εργαζόταν στους Sepah, οποίοι είναι το στρατιωτικό σώμα των Φρουρών της Επανάστασης (Home Office, Country of Origin Information, Iran, 28.6.2011 παράγραφοι 9.04 και 9.09) και, ιδίως στο τμήμα του Υπουργείου Πληροφοριών. Επίσης, στο Ιράν λειτουργεί Υπουργείο επιφορτισμένο με τη συλλογή πληροφοριών κατά πολιτικών αντιφρονούντων (Ministry of Intelligence and Security (MOIS). Το εν λόγω Υπουργείο ασχολείται με την καταπολέμηση αντιστασιακών ενεργειών όχι μόνο στο Ιράν αλλά και στο εξωτερικό. Ειδικεύεται στη δίωξη του στρατεύματος της αντιπολίτευσης Mujahideen e-Khalq (MEK) και του συμμάχου αυτού National Council of Resistance of Iran (NCRI). Επίσης διώκει τους μοναρχικούς, του απογόνους των Ιρανών Κούρδων και αριστερές οργανώσεις. (βλ. UK Border Agency (Home Office), Country of Origin Information Report; Iran, 28 Ιουνίου 2011, http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1309944095_report-0611.pdf).

Το γεγονός ότι ο προσφεύγων βασανίστηκε από τον πατέρα του και τις κρατικές αρχές επιβεβαιώνεται από την υπ' αριθμ. 749-972/20-11-2002 ιατρική έκθεση του Ιατρικού Κέντρου Αποκατάστασης Θυμάτων Βασανιστηρίων, από την οποία προκύπτει ότι ο προσφεύγων «υπέστη μη συστηματικό ξυλοδαρμό με ξύλο και

γκλομπς. Με πυρωμένο σίδηρο και καυτό νερό του προκάλεσαν εγκαύματα και φέρει εγκαυματική κηλίδα μεγέθους 4X3 εκατοστά στη ραχιαία επιφάνεια του δεξιού άκρου ποδός, καθώς και κηλίδα λευκού χρώματος, επίσης από έγκαυμα 5X3 εκατοστά. Στον αριστερό καρπό φέρει μικρή ουλή από κάψιμο με τσιγάρο καθώς και στη μεσότητα της αριστερής παλάμης». Η ως άνω έκθεση καταλήγει ότι ο προσφεύγων «υπήρξε θύμα βασανιστηρίων και συνεχίζει να υποφέρει από σωματικά και ψυχολογικά επακόλουθα». Συνεπώς, η Επιτροπή θεωρεί αξιόπιστους τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντα ότι συνελήφθη και βασανίστηκε, όπως εκτίθενται παραπάνω.

β) ο προσφεύγων έχει δημοσίως αλλάξει θρήσκευμα κι έχει βαπτιστεί χριστιανός στην Ελλάδα, όπως προκύπτει από το από 4-5-2003 πιστοποιητικό βάπτισης του Χριστιανικού Κέντρου Γλυφάδας, το οποίο αξιολογείται επικουρικά από την Επιτροπή. Οι απόψεις αυτές πιθανολογείται ευλόγως ότι μπορεί να είναι γνωστές στις ιρανικές αρχές, καθώς, όπως προαναφέρεται συνελήφθη από τις κρατικές αρχές και ο πατέρας του εργάζεται στο Υπουργείο Πληροφοριών στο Ιράν. Εξάλλου, οι ιρανικές αρχές εκφοβίζουν τα μέλη της ιρανικής διασποράς και ελέγχουν τις δημοσιεύσεις στο Facebook, Twitter και You Tube (βλ. UK Home Office, Country of origin information report, Iran, Αύγουστος 2010, παράγραφοι 15.13,15.14,15.15, σελίδα 79 και Immigration and Refugee Board of Canada, Iran, Treatment by Iranian authorities of relatives and persons who have left Iran and claimed refugee status, Ιανουάριος 2010 διαθέσιμο στη διεύθυνση <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4b7cee7fc.html>), οπότε πιθανολογείται ως αληθής ο ισχυρισμός του προσφεύγοντα ότι ο αδελφός του ήρθε στην Ελλάδα για να τον ψάξει.. Συνεπώς, σύμφωνα με τα ανωτέρω, ο φόβος του προσφεύγοντα είναι αληθής, βάσιμος και δικαιολογημένος. Πληρούται δηλαδή, τόσο το υποκειμενικό, όσο και το αντικειμενικό κριτήριο του ορισμού του άρθ. 1Α(2) της Σύμβασης της Γενεύης του 1951.

Η έννοια της δίωξης δεν προβλέπεται στη Σύμβαση του 1951. Από το άρθρο 33 της Σύμβασης μπορεί να συναχθεί ότι η απειλή κατά της ζωής ή της ελευθερίας για λόγους, μεταξύ άλλων, συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα συνιστά πάντα δίωξη (UNHCR Εγχειρίδιο, παρ. 51). Επιπλέον, στο Άρθρο 9, παρ.1, του Π.Δ. 96/2008, αναφέρεται ότι οι πράξεις δίωξης πρέπει «να είναι αρκούντως σοβαρές λόγω της φύσης ή της επανάληψής τους, ώστε να συνιστούν σοβαρή παραβίαση βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ειδικά των δικαιωμάτων από τα οποία δεν χωρεί παρέκκλιση σύμφωνα με το άρθρο 15 παράγραφος 2 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για

την προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών τους».

Επιπλέον, στην παρ.2 αναφέρεται ότι «Οι πράξεις που μπορούν να χαρακτηρισθούν ως πράξεις δίωξης σύμφωνα με την προηγούμενη παράγραφο έχουν ιδίως τη μορφή: α) πράξεων σωματικής ή ψυχολογικής βίας, συμπεριλαμβανομένων πράξεων σεξουαλικής βίας, β) νομοθετικών, διοικητικών, αστυνομικών ή δικαστικών μέτρων, τα οποία εισάγουν διακρίσεις αφεαυτά ή εφαρμόζονται κατά τρόπο που εισάγει διακρίσεις.

Επίσης, για την αναγνώριση του καθεστώτος του πρόσφυγα κατά τη Σύμβαση του 1951 δεν είναι απαραίτητο να οφείλεται ο φόβος δίωξης σε γεγονότα που συνέβησαν πριν ή κατά το χρόνο αναχώρησης του αιτούντα άσυλο από την χώρα καταγωγής του. Οι λόγοι αναγνώρισης των αναγκών διεθνούς προστασίας μπορεί να στηρίζονται σε γεγονότα και πραγματικά περιστατικά που συνέβησαν μετά την αναχώρηση του ενδιαφερόμενου από την πατρίδα του (βλ. άρθρο 5 παράγραφος 1 εδάφιο α' του προεδρικού διατάγματος 96/2008). Σε παρόμοιες περιπτώσεις οποιοσδήποτε μπορεί να είναι πρόσφυγας, ενώ βρίσκεται στη χώρα υποδοχής («επί τόπου» - sur place). Ένα πρόσωπο μπορεί να γίνει πρόσφυγας «επί τόπου», ως συνέπεια δικών του ενεργειών, όπως όταν εκφράζει τις πολιτικές του απόψεις στη χώρα διαμονής του. Κατά πόσο οι ενέργειες αυτές επαρκούν για να θεμελιώσουν δικαιολογημένο φόβο δίωξης, πρέπει να κριθεί μετά από προσεκτική εξέταση. Ιδιαίτερα, πρέπει να δοθεί προσοχή στο εάν τέτοιες ενέργειες περιήλθαν σε γνώση των αρχών της χώρας καταγωγής του προσώπου και πώς είναι πιθανό να αντιμετωπιστούν από τις αρχές (UNHCR, Εγχειρίδιο, παρ. 96).

Από τις ανωτέρω αναφορές στο ιστορικό του προσφεύγοντα και τις κατωτέρω διεθνείς εκθέσεις και αναφορές, σαφώς προκύπτει ότι η αλλαγή θρησκειώματος του προσφεύγοντα ήδη από το Ιράν, οι διώξεις και τα βασανιστήρια σε βάρος του και οι αποδιδόμενες, από τον πατέρα του και τις ιρανικές αρχές στον ίδιο, χριστιανικές πεποιθήσεις του συνιστούν λόγους δυνητικής δίωξης σε βάρος του προσφεύγοντα και εμπίπτουν σαφώς στον ως άνω ορισμό της δίωξης για το καθεστώς του πρόσφυγα. Τα τελευταία χρόνια υπάρχουν κύματα συλλήψεων, κρατήσεων και εκφοβισμών μη μουσουλμάνων, ιδίως όσων μεταστρέφονται προς τον Χριστιανισμό και των Μπαχάι (UK Home Office, Country of Origin Information, Iran, παράγραφος 19.02). Για το Σύνταγμα του Ιράν η υπεροχή του Ισλάμ και των ισλαμικών νόμων επηρεάζει τα δικαιώματα και το καθεστώς των μη μουσουλμάνων, υποβιβάζοντάς τους σε πολίτες δεύτερης τάξης. Τα μέλη των μειονοτικών θρησκευτικών ομάδων αυτών υπόκεινται σε διάφορες μορφές νομικών και

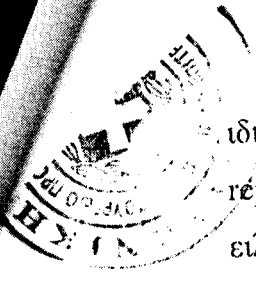
πραγματικών διακρίσεων, και κυρίως στους τομείς της εκπαίδευσης, της πρόσβασης σε κυβερνητικές θέσεις και υπηρεσίες και στις ένοπλες δυνάμεις. Οι τόποι λατρείας τους συχνά επικαλύπτονται με graffiti και φωτογραφίες θρησκευτικών ηγετών. Η κυβέρνηση του Ιράν συνεχίζει να πραγματοποιεί συστηματικές, διαρκείς και βαθιές παραβιάσεις της θρησκευτικής ελευθερίας, ενώ σημειώνονται περιστατικά παρατεταμένης κράτησης, βασανιστηρίων και εκτελέσεων λόγω της θρησκείας του εκάστοτε προσώπου που κατηγορείται. Η έκθεση αναφέρει επίσης ότι το Ιράν είναι ένα θεοκρατικό κράτος, που κάνει διακρίσεις στους πολίτες του με βάση τη θρησκεία.

Κατά τη διάρκεια του έτους 2009, η κατάσταση χειροτέρευσε με αποτέλεσμα θρησκευτικές μειονότητες όπως οι Bahai's, χριστιανοί και μουσουλμάνοι σούφι να δέχονται επιθέσεις, συλλήψεις και οδηγούνται σε κράτηση. Αναφέρεται ότι θρησκευτικές μειονότητες, αν και προστατεύονται από το Σύνταγμα, αντιμετωπίζουν αυξανόμενες διακρίσεις και καταπίεση. Οι διώξεις εναντίον τους εντάθηκαν στις αρχές Αυγούστου του 2005 και προπάντων μετά τις εκλογές του 2009, οπότε η ιρανική κυβέρνηση έκανε εκστρατεία κατά των μη μουσουλμάνων. Οι δηλώσεις των πολιτικών και θρησκευτικών αρχηγών και η αύξηση των προσβολών, φυλακίσεων και προσωπικών επιθέσεων κατά των θρησκευτικών μειονοτήτων οδήγησε σε μια αναβίωση της καταπίεσης αυτών από τις αρχές του 1980. (βλ. United States Commission on International Religious Freedom, *USCIRF Annual Report 2010 - Countries of Particular Concern: Iran*, 29 April 2010, available at: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4be2840b0.html> [accessed 29 June 2011]).

Η Επιτροπή, τέλος, σκέφθηκε κατά πόσον ο προσφεύγων διώκεται για έναν από τους περιοριστικά αναφερόμενους λόγους της Σύμβασης της Γενεύης. Σ' αυτό το σημείο πρέπει να αναφερθεί ότι οι προσφεύγοντες δεν έχουν την υποχρέωση να αναλύσουν την υπόθεσή τους σε τέτοια έκταση, ώστε να προσδιοριστούν οι λόγοι δίωξης με λεπτομέρεια. Εναπόκειται στην Επιτροπή, κατά τη διερεύνηση των γεγονότων της υπόθεσης, να εξακριβώσει το λόγο που θεμελιώνει φόβο δίωξης για να αποφανθεί αν εμπίπτουν στον ορισμό της Σύμβασης του 1951 (UNHCR Εγχειρίδιο, παρ. 66-67).

Ο προσφεύγων κινδυνεύει να διωχθεί στο Ιράν λόγω της χριστιανικής του πίστης του, όπως αναφέρεται παραπάνω. Στο Ιράν η αποστασία από το Ισλάμ σε οποιαδήποτε άλλη πίστη ή στην αθεΐα τιμωρείται με θάνατο ενώ οι μη μουσουλμανικές μειονότητες εμποδίζονται να συμμετέχουν σε εκλογές αντιπροσωπευτικών σωμάτων, δεν μπορούν να αποκτήσουν κυβερνητικές ή στρατιωτικές θέσεις και αντιμετωπίζουν περιορισμούς στην εκπαίδευση, στην κατοχή

ιδιόκτησίας και στην εργασία. (βλ. UK Home Office, Country of origin information report. Iran, Αύγουστος 2010, παράγραφοι 19.01, σελίδα 114). Η Επιτροπή εκτιμά ως ειλικρινή την στροφή του προσφεύγοντα στον χριστιανισμό, λαμβάνοντας υπόψη το ως άνω πιστοποιητικό βάπτισής του καθώς και τους ισχυρισμούς του για σύλληψη και βασανισμό στο Ιράν λόγω των θρησκευτικών του πεποιθήσεων. Ιδιαίτερα, επιβεβαιώνεται η ύπαρξη κρυφών εκκλησιών για τους χριστιανούς στο Ιράν καθώς και η χρήση της περσικής γλώσσας για τη διδασκαλία και τα συγγράμματα (UK Home Office, Country of Origin Information, Iran, Οκτώβριος 2004, διαθέσιμη στη διεύθυνση <http://www.unhcr.org/refwold/docid/486a53880.html>). Το 2009 στην Τεχεράνη συνελήφθησαν και κρατήθηκαν τρεις χριστιανοί, συνδεμένοι με κρυφές εκκλησίες ενώ την ίδια χρονιά καταδικάστηκαν σε πολύμηνη φυλάκιση με αναστολή χριστιανοί που άλλαξαν θρησκεία τους από μουσουλμάνοι (Land-info-Country of Origin Information Centre, "Christians and Converts in Iran", 10.6.2009, διαθέσιμη στη διεύθυνση http://www.landinfo.no/asset/920_1.pdf, ιδίως στη σελίδα 9). Το διάστημα μεταξύ Ιουνίου 2010 και Φεβρουαρίου 2011 περισσότεροι από 250 χριστιανοί συνελήφθησαν στο Ιράν (Human rights Watch, "Evangelical Christians targets of serious persecution" 30.9.2011, διαθέσιμη στη διεύθυνση <http://hrw.org/news/2011/09/30/iran-christian-pastor-faces-execution-apostasy>).

Εξάλλου, όπως έχει υποστηρίξει το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο του Στρασβούργου «Η ελευθερία εκδήλωσης των θρησκευτικών πεποιθήσεων εμπεριέχει, επίσης, μία αρνητική πλευρά, ήτοι το δικαίωμα του ατόμου να μην είναι αναγκασμένο να εκδηλώσει το θρήσκευμά του ή τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις και να μην είναι αναγκασμένο να ενεργεί κατά τρόπο που να είναι δυνατόν να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι έχει -ή δεν έχει- τέτοιες πεποιθήσεις. Οι κρατικές αρχές δεν έχουν το δικαίωμα να επεμβαίνουν στον τομέα της ελευθερίας συνειδήσεως του ατόμου και να ζητούν να μάθουν τις θρησκευτικές πεποιθήσεις του, ή να το υποχρεώνουν να εκδηλώσει τις πεποιθήσεις του όσον αφορά το θείο. Τούτο ισχύει ακόμα περισσότερο στην περίπτωση κατά την οποία ένα πρόσωπο είναι αναγκασμένο να ενεργήσει κατ' αυτόν τον τρόπο, προκειμένου να ασκήσει ορισμένα καθήκοντα» (βλ. Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, Δημητράς και λοιποί κατά Ελλάδα, Προσφυγές αριθ. 42837/06, 3237/07, 3269/07, 35793/07 και 6099/0, 03/06/2010). Παράλληλα, κατά το άρθρο 9 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου «1. Παν πρόσωπον δικαιούται εις την ελευθερίαν σκέψεως, συνειδήσεως και θρησκείας, το δικαίωμα τούτο επάγεται την ελευθερίαν αλλαγής θρησκείας ή πεποιθήσεων, ως και την ελευθερίαν εκδήλωσεως της θρησκείας ή των πεποιθήσεων

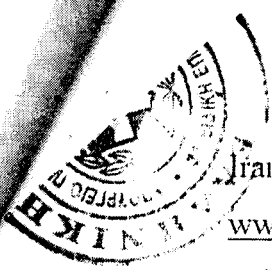

επιβιώνων, ή συλλογικώς, δημοσία ή κατ'ιδίαν, δια της λατρείας, της παιδείας και της ασκήσεως των θρησκευτικών καθηκόντων και τελετουργιών. 2. Η ελευθερία εκδηλώσεως της θρησκείας ή των πεποιθήσεων δεν επιτρέπεται να αποτελέση αντικείμενο έτερων περιορισμών πέραν των προβλεπόμενων υπό του νόμου και αποτελούντων αναγκαία μέτρα, εν δημοκρατική κοινωνία δια την δημοσίαν ασφάλειαν, την προάσπισιν της δημοσίας τάξεως, υγείας και ηθικής, ή την προάσπισιν των δικαιωμάτων και ελευθεριών των άλλων».

Συνεπώς, δημιουργείται η εύλογη πεποίθηση στην Επιτροπή ότι, σε περίπτωση επιστροφής του προσφεύγοντα στο Ιράν, αυτός θα υποστεί δίωξη λόγω της αλλαγής θρησκείας του (από μουσουλμάνος σε χριστιανό) και κινδυνεύει ακόμα και με εκτέλεση (θάνατο). Ακόμα, όμως, και αν υποτεθεί ότι δεν κινδυνεύει με εκτέλεση λόγω της χαμηλής συχνότητας της επιβολής τέτοιων ποινών στο Ιράν, το γεγονός ότι θα υποχρεωθεί να μην αποκαλύπτει τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις ή να υποκρίνεται ότι έχει άλλες θρησκευτικές πεποιθήσεις (προκειμένου να μην υφίσταται διακρίσεις στην κοινωνική του ζωή και στα αστικά και πολιτικά του δικαιώματα) συνιστά παραβίαση της θρησκευτικής του ελευθερίας, σύμφωνα με το άρθρο 9 της ΕΣΔΑ και την ως άνω νομολογία του ΕΔΔΑ (βλ και N High Commissioner for Refugees, Guidelines on International Protection No. 6: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 28 April 2004, HCR/GIP/04/06, διαθέσιμο σε: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4090f9794.html>). Επίσης, ο προσφεύγων μπορεί να κινδυνεύσει με σύλληψη και άλλες μορφές κακομεταχείρισης, όπως τεκμηριώνεται από τις παραπάνω εκθέσεις.

Συνεπώς, όπως προκύπτει από τα προαναφερόμενα, ο προσφεύγων έχει εκδηλώσει δημόσια τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις (χριστιανός) στο Ιράν, έχει γίνει αντιληπτός από τις ιρανικές αρχές (ο πατέρας του που εργάζεται στο υπουργείο Δικαιοσύνης του Ιράν) και η Επιτροπή εκτιμά ότι δεν θα μπορέσει να αποκρύψει τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις.

Για αυτούς τους λόγους, η Επιτροπή θεωρεί ότι τυχόν επιστροφή του στο Ιράν, αφενός, πιθανολογείται ότι θα οδηγήσει σε εκ νέου σύλληψη και φυλάκιση είτε από τον πατέρα του είτε από τις ιρανικές αρχές, αφετέρου, δε, ακόμα και αν δεν συμβεί κάτι τέτοιο, θα τον οδηγήσει σε ανυπαρξία αναγνωρισμένου κοινωνικού status, καθώς για να μπορεί να διεκδικήσει τα νόμιμα δικαιώματά του θα πρέπει να διακηρύξει την πίστη του σε μία από τις επίσημα αναγνωρισμένες θρησκείες στο Ιράν (βλ. Federation Internationale de Droites de l'Homme, Discrimination against religious minorities in

Iran.CERD - Αύγουστος 2003,σελίδα 6,διαθέσιμο στη διεύθυνση www.fidh.org/img/pdf/ir108a.pdf), μια πιθανή εξέλιξη που συνιστά, επίσης, κατά την κρίση της Επιτροπής, δίωξη σε βάρος του.

Η πιθανολογούμενη εν λόγω βλάβη καθώς και οι προαναφερόμενες πιθανολογούμενες βλάβες (σύλληψη, φυλάκιση, βασανιστήρια) συνιστούν δίωξη κατά την έννοια του Άρθρου 1 Α (2) της Σύμβασης της Γενεύης. (βλ. UNHCR, Εγχειρίδιο σελ.20) για λόγους θρησκευτικών πεποιθήσεων, όπως αναλυτικά εκτίθεται παραπάνω.

Φορέας δίωξης είναι το ιρανικό κράτος, καθώς όχι μόνο δεν προστατεύει επαρκώς τον προσφεύγοντα αλλά θεωρείται βέβαιο ότι θα προβεί σε διώξεις σε βάρος του μέχρι θανάτου, όπως προκύπτει, επίσης από τις προαναφερόμενες διεθνείς εκθέσεις και αναφορές.

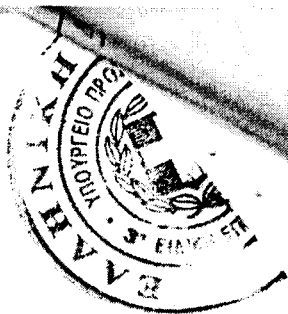
Τέλος, από τα στοιχεία του διοικητικού φακέλου του προσφεύγοντα, δεν προκύπτει ότι υφίσταται λόγος αποκλεισμού του προσφεύγοντα από το καθεστώς του πρόσφυγα σύμφωνα με το άρθ. 1Δ, Ε και ΣΤ της Σύμβασης της Γενεύης 1951 και το άρθρο 12 του ΠΔ 96/2008.

Συνεπώς, η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι ο προσφεύγων υπάγεται στο καθεστώς του πρόσφυγα κατά το Άρθρο 1 Α (2) της Σύμβασης της Γενεύης για λόγους θρησκευτικών πεποιθήσεων, , κατά τα ανωτέρω αναλυτικά εκτιθέμενα.

Παράλληλα, σύμφωνα με το άρθρο 25 παράγραφοι 2 και 3 της Σύμβασης της Γενεύης, προκύπτει σαφώς ότι τα χορηγούμενα στον αλλοδαπό αιτούντα άσυλο έγγραφα και πιστοποιητικά από τις εθνικές αρχές της χώρας υποδοχής υποκαθιστούν τα έγγραφα που χορηγήθηκαν σε αυτόν από τη χώρα καταγωγής του και θα ισχύουν μέχρι απόδειξης του εναντίου. Ο προσφεύγων με την αίτηση διόρθωσης των στοιχείων της ταυτότητάς του, που κατέθεσε προφορικά κατά την ως άνω εξέτασή του, ζήτησε την διόρθωση αναγραφής του επωνύμου του από Heidary σε Heydary και του ονόματος της μητέρας του από Tayeba σε Tayebeh. Η Επιτροπή θεωρεί ως ειλικρινή τη δήλωση του προσφεύγοντα, συνεκτιμώντας και τη γενικότερη αξιοπιστία του κατά την προφορική του εξέταση και, συνεπώς, σύμφωνα με το ως άνω άρθρο της Σύμβασης της Γενεύης, διορθώνει τα στοιχεία του προσφεύγοντα ως προς το επώνυμό του και το όνομα της μητέρας του εφόσον αποδεικνύονται από την ιρανική ταυτότητά του τα στοιχεία της ημερομηνίας γέννησής του .

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Δέχεται τυπικά την υπό κρίση προσφυγή του (επ.) Heidary (ον.) Kamyab του Mohammad και της Tayeba, Ιρανικής ιθαγένειας, κατά δήλωσή του.

Διορθώνει το επώνυμο του προσφεύγοντα σε Heydary και το όνομα της μητέρας του σε Tayebel, συντεώς τα πλήρη ορθά στοιχεία του προσφεύγοντα διαμορφώνονται σε (επ.) Heydary (ον.) Kamyab του Mohammad και της Tayebel, γεννημένος στις 7.7.1977.

Δέχεται στην ουσία της την προσφυγή και αναγνωρίζει στο πρόσωπο του προσφεύγοντα την ιδιότητα του πρόσφυγα.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε σε μυστική συνεδρίαση χωρίς την παρουσία του προσφεύγοντα.

Βύρωνας-Αττικής, 20.6.2012

Η Πρόεδρος

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΛΑΚΑ

Η Γραμματέας

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΛΑΛΛΑ

